

дечица, те иконе Божије, које је Бог призвао да постану богови по Благодати, трагају за нечим што надилази рационалистичке форме материјалистичке философије и атеистичког образовања које им одрасли намећу. Они трагају за искуствима стварнога живота и нису задовољни оним што чују о Богу. Они желе да имају живо искуство Бога, Његове Светлости, Његове Благодати. Не знајући да Црква може да им пружи утеху и искуство за којим трагају, многи млади људи, у потрази за нечим што је изнад и са оне стране пуке рационалности, трагају на погрешним местима и окрећу се разним другим јефтиним заменама.

Неки залутају у далекоисточне мистицизме, попут јоге, други у окултизме или гностицизме, а трећи, на крају, нажалост, и у отворени сатанизам.

У погледу етике, они не признају никаква правила. За њих су етичка начела потпуно бесмислена, јер су се лишили смисла и сврхе етике, а то је – сједињење људи са Светим Богом.

И управо због тога са великом жестином бесне трагични догађаји као што су анархизам и тероризам. Многи људи који, дубоко у себи, желе да остваре своју унутарњу снагу, а то не могу јер немају духовно руковођење ка обожењу, одају се свакој врсти ексцеса и насиља против својих ближњих.

Већина младих људи, и не само младих, троши, на хедонизам и плотска задовољства, своје драгоцене животне време и снагу, које им је Бог даровао да би успели у

подвигу обожења. Нажалост, хедонизам и плотска задовољства – врло често под патронатом државе – постају савремени идоли, тј. савремена „божанства“ која проузрокују велику штету и телима и душама младих.

Други, живећи без икаквог идеала, троше своје време на различите бесмислене, досадне и штетне активности. Трећи налазе уживање у пребрзој возњи и тркама по улицама, често са страшним последицама, као што су тешке повреде и смрт. Четврти, после многих лутања, капитулирају (предају се) и падају у демонско ропство наркоманије, те нове куге нашега столећа.

Коначно, многи млади људи, после релативно кратког живота пуног промашаја и разочарања, свесно или несвесно, окончавају мучење своје јалове потраге, прибегавајући, нажалост, најгорем облику очајања – самоубиству.

Али, ти младићи и те девојке које подузимају такве безумне и ужасне кораке, нису некакве хуље. То су млади људи, дечица, и Божија и наша, која – прелешћена лажима материјалистичког, самозадовољног друштва које су им одрасли наметнули – не успевају да открију циљ за који су створени – стварни и вечни разлог који им нисмо пренели и за који они не знају. Не знајући за узвишени циљ човековог живота – за обожење, и не налазећи мирни у чему, они се предају очајању у свим оним облицима које смо већ поменули

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ШЕСТА НЕДЕЉА ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ

св.муч. Кирик и Јулија;св. равноапостолини вел. кнез Владимир
сјомен свейих Ошаца првих шестй Васељенских Сабора

Мт. 9:1-8 (зач. 29); Јн. 17:1-13 (зач. 56).

Рим. 12:6-14 (зач. 110); Јевр. 13:7-16 (зач. 334).

архиејској Теофан Полтавски

БЕСЕДА НА ШЕСТУ НЕДЕЉУ ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ

„А народ видевши задиви се и прослави Бога, који је дао такву власт људима“ (Мт. 9, 8).

Јеванђеље у причи о исцељењу ослабљеног нашој пањњи поред самог догађаја исцељења предлаже и различита суђења о њему, људи који су били његови сведоци. Донели су Исусу ослабљеног, положенога на одар. Када је Исус, видећи веру оних који су га донели рекао ослабљеноме: „Не бој се, чедо, ојрашијају ти се тријеси твоји“ (Мт. 9, 2), неки су од књижевника рекли у себи: „овај хули“, односно богохули (Мт. 9, 3).

Ето једне реакције на чудо!

А када је народ видео чудо исцељења ослабљенога „задиви се и прослави Бога, који је дао такву власт људима“ (Мт. 9, 8).

Ево другачије реакције на чудо!

„Овај хули“ - чија је то рекација? Књижевника, људи које би у

данашње време требало назвати образованима, просвећенима, ученима.

Какво изненађење! Прости народ, премда још увек не познаје Бога у личности Исуса, ипак у његовим чудесним дејствима познаје силу Божију и прославља Бога. А људи који су образовани, видећи исто то дејство, окриљују Исуса за богохуљење.

Зашто се ово догодило?

Зато што народ, премда и није просвећен, искреније је следио здрав разум и добру савест, док је просвећене ослепела гордост. Они нису водили рачуна о томе да из дела Божијих поцрпу истинско познање, већ су хтели да своме умишљеном знању потчине дела Божија. Они су замишљали да Бог не треба, нити може деловати другачије до по законима какве изволи да му пропише мудрост јудејских књижевника.

Мислите ли, браћо, да се овај

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

несрећни пример не односи на нас и да из њега не треба да извучемо никакву поуку?

Ако тако мислите, нисте у праву.

Ко не воли светлост? Ко завиди праку?

Али шта нам на то вели Истина?

„Бјеше свјетлости истиништа која обасјава“ (Јн. 1, 9). Следствено, постоји и лажна светлост, која бљешти површношћу, а не просвећује изнутра. Дакле, зар се и са нама не може догодити оно што се некада догодило у Јудеји, да прелештени светлошћу која бљешти површношћу, не познају и не приме светлост која просвећује изнутра? Зар се и данас не могу срести људи, који се, истина, не називају и не би ни волели да се називају „књижевницима“, али који над неком тамном књигом у магловитом маштању, угледавши зрачак истине, на основу тога сматрају себе способнима да доносе суд над тајнама вере, над мудрошћу Цркве, над делима Божијег Провиђења у људскоме роду? Да ова запажања нису неоснована, уверава нас апостолска реч. Апостол Павле, који свој савет не упућује јудејским књижевницима, већ мудрољубивим хришћанима, а преко њих и нама: „кроз благодат која ми је дата, говорим свакоме који је међу вама: да не мисли о себи више него што ваља мислити, него да мисли смиреноумно“, то јест, скромно, са богобојажљивом опрезношћу, не излазећи изван граница смиреноумља, „сваки по мјери вјере како му је Бој удије-

лио“ (Рим. 12, 3).

Да ова запажања нису неоснована сведочи и савремена жалосна реалност. Не тако давно, имали смо читаво поколење „књижевника“, који не само да су изгубили веру у Бога, у Христа и Цркву, него су покушавали да и научно докажу да могу „сасвим без свега овога“. Они су призвали проклетство на сву славну прошлост Русије, маштали о њеном потпуном опустошењу и замисљали да на развалинама прошлости саграде нову, лепшу будућност. Њихова су се маштања, на жалост, остварила. Слабије маштаче су сменили силнији, опседнути злим духом, разоритељи. Они су заиста разорили оно старо, али на његовим развалинама нису саградили Царство Божије, већ царство антихриста, у коме руски народ не благује, већ се сурово мучи под тешким бременом насиља, глади и невоља. Желели би да, попут Спаситеља и овим „књижевницима“ и њиховим ученицима – разоритељима, кажемо, „са његовом, жалећи шито су им срца окамењена“ (Мк. 3, 5): „Тешко вама књижевници и фарисеји, лицемјери“ (Мт. 23, 13). Ви сте чинили и „чините гјела оца својега“ (Јн. 8, 41). „Вама је отац ђаво“, и ви само испуњавате његову вољу. Он је човекоубица отпочетка. У вама, као и у њему, нема истине. Он је лажов и отац лажи, а ви сте само његова послушна чеда (Јн. 8, 44)!

Страшни су ови „књижевници“, али само за малодушне људе. Али има и друга врста „књижевника“, ништа мање опасна од првих, за све мање искусне и не

такo чврсте у вери хришћане. Они не одричу ни Бога, ни Христа, ни Цркву и не постављају себи за циљ да разоре Хришћанство, већ само, како се изражавају, да га „обнове“, „продубе“ и „очисте“ од случајних историјских наслага и покривала. Они проповедају ново, не црквено, већ своје хришћанство, не хришћанство Христа, „*Божију силу и Божију Премудрост*“ (1Кор 1, 24), већ хришћанство некакве „женствене премудрости“ која није била позната историји Православне Цркве.

Шта рећи о овим „књижевницима“?

То су вукови у овчијим оделима (уп. Мт. 7, 15). „*Од нас изиђоше, али не дијашу од нас*“ (1Јн. 2, 19), премда и у уста своја стављају свештене речи. Исто као што је првобитно пројавио себе онај који је од искони изумитељ клевете – ђаво, који, када је разговарао са Евом, најпре се сакрио под маском, а онда ју је и обмануо. За њим и заједно са њим, свој истински изглед скривају и сви изумитељи лажних учења. Премда и читају свештене књиге, али нимало не обраћају пажњу на то у каквом се облику и у коме смислу ови списи предани нама од стране светих мужева и отаца Цркве. Није тако примила, нити је тако предала Црква Божија,

како они уче. Ово није учење Цркве! Основе наше вере јесу јеванђеоске заповести, апостолска проповед, сведочанства пророка, учења Отаца, одредбе Васељенских Сабора. Ми треба да смо њихови ученици, а они треба да су наши учитељи и једино са њима треба да смо усаглашени. Јер само они имају верно и прихватања достојно учење. Оно, пак, што није позајмљено од отаца, већ у ово време пронађено, може ли бити ишта друго осим оно што је још блажени Павле претсказао: „*у посљедња времена одстојиће неки од*“ здраве „*вјере слушајући духове њеваре*“ (1Тим. 4, 1).

Христе, светлости истинита! Просвети нас светлошћу Твојом, уразумљуј нас Твојом речју, руководи Својом премудрошћу; даруј нам дух смиреноумља, да потре у нама сваковрсно узношење, које устаје против Божијег разума (2Кор. 10, 4 – 5), да познамо, како је недовољна и безнадежна мудрост овога света, која све лако просућује и осућује, али никога спасити не може.

Тебе да исповедамо, Теби да следујемо, Твојим спасоносним делима да се дивимо, Тебе да прослављамо, Христе, Божија сила и Божија Премудрости!

Изговорено 22. јула 1929г. у трагу Варни.

архимандрит Георгије Кајсанис

ПОСЛЕДИЦЕ ДУХОВНОГ РУКОВОЂЕЊА КОЈЕ НЕ ВОДИ КА ОБОЖЕЊУ

Данас млади људи трагају за искусством правога живота. Уморна од материјалистичког на-

чина живота и рационалистички оријентисаног друштва које смо им ми старији наметнули, наша